

NAGY ERZSÉBET (PENDZSI)

Fiaimhoz

Fiaim, szeretlek titeket.
Még mindig gyermekként éltek bennem.
Fogom kezetek.
Csodálattal nézek fel rátok.
Felnőtt emberek lettetek
vágyakkal, tervekkel, szeretettel.
Büszke vagyok rátok.
Próbáltok talpon maradni, sikerrel,
e nehézségekkel teli világban.
Mégis van energiátok
szeretteitek törődésére.
Köszönöm nektek.

Anyához, szeretettel

Köszönöm neked, hogy vagyok,
Olyannak neveltél, hogy mindig
szeretet lakozzon szívemben.
Nehézségekkel küszködve volt időd, erőd arra,
hogy átadd szereteted, bölcsességed, igazad.
Az élet igazi arcát mutattad meg nekem.
Felkészítettél az életre, megmutattad,
hogy csak szeretettel lehet továbbhaladni,
s magam köré gyűjteni barátokat.
Megtanítottál az alázatra,
s elfogadónak lenni,
de megmutattad, hogyan
álljak ki igazam mellett.
Megtanítottál embernek maradni.
Mégköszönöm neked.

Halott a szó

Halott a szó, a kéz,
mellyel simogattál.
Semmi téged nem idéz,
elmúlt a pillanat,
a sóhaj elszáll,
felröppen, és semmi
vissza nem idéz.
Marad a csönd.

Halott a szó, a kéz,
mellyel simogattál.
A remény csügged,
bár hullámként néha feltör,
s a végtelenben keres,
de csak a szél zúgását hallani,
s a fák nyögését, terhük súlya alatt.
A pillanat elszáll.

Halott a szó, a kéz,
mellyel simogattál.
A jázmin lehajtja fejét,
illatát veszti, elárvul.
Egy gyermek csillogó szemében
keresem ragyogásod.
Mélabúval rezzen a táj.
Koszorú suttogja halálod.

Városom

Itt voltak első lépteim,
itt ért először napsugár,
itt ragyogott rám
anyám szeme először,
itt zárt karjába apám.

Hajdú város, régmúlt időket idézve, emlékeimben őrzöm,
s gondolatom visszaszáll gyermekéveimre,
csendes utcák, suttogó falombok,
lovak ütemes koppanása a macskaköves utakon,
szegénység, hagymaleves, kenyérhéj,
akkor még az is ízletes volt,
ünnep volt, ha hús került az asztalra s anyám kalácsot font.
Rossz emlékeim eltemettem mélyen, nem akarok emlékezni rá,
miért is bántanám apámat, a föld rég befogadta már,
amit éltem, s megéltem, az mind az enyém,
még ha néha rémálmok gyötörnek is,
a jókat őrzöm szívemben, testvéreim kacagását,
s ablakom alatt a búgó gerlepárt,
itt éltem városomban, s hiába vágytam másfelé,
fogott a föld, az ismerős arcok, a galambfészkek a fán,
a mézédés eprek az eperfánkról,
itt értek csalódások, örömök és bánatok,
gyökereim itt vertek tanyát,
álmodozó ifjúságom, vágyaim, mind, mind idekötnek,
most már hiába vágyom messze idegenbe,
városom ölelése szorosán tart, el nem enged,
lehet, nem is akarom igazán,
sok-sok év eltelt, hol van már
a macskaköves körút, a nádfedelees házak, már csak emlékek,
helyére csodás „paloták” épültek, modern házak, lakótelepek,
de Bocskai szobra ugyanúgy ma is büszkén áll a téren.

Itt születtem, itt ragadtam végleg,
S hiába jártam távoli tájakon,
Hiába hívtak csodás messzeségek,
Visszahívott hazám, s otthonom.

Épülő, szépülő városom,
itt vagyok neked.
El sohasem hagylak,
testem, lelkem tied.